

บทที่ 6

การอ่านกับการเขียน (Reading and Writing)

เค้าโครงเรื่อง

1. การเขียน
2. การอ่านกับการเขียน
3. วิธีการอ่านและวิธีการเขียน

สาระสำคัญ

1. การเขียนเป็นทักษะทางภาษาที่ผู้เขียนต้องใช้ความรู้ทางภาษาที่มีอยู่เพื่อสื่อความต้องการ และการเขียนนอกจากจะเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร ยังเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้
2. กระบวนการเขียนคล้ายคลึงกับกระบวนการอ่านโดยทั้งสองเริ่มจากจุดมุ่งหมายกว้างๆ จนถึงจุดมุ่งหมายที่เฉพาะเจาะจง
3. การอ่านกับการเขียนมีผลต่อผู้อ่านและผู้เขียน ทำให้ผู้อ่านและผู้เขียนรู้จักตนเองมากขึ้น
4. จากวิธีการอ่านและการเขียนทำให้เห็นว่าผู้อ่านและผู้เขียนต้องคำนึงถึงกันและกัน

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาเนื้อหาในบทนี้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถ

1. อธิบายคำว่า “การเขียน” ได้
2. อธิบายความสัมพันธ์กันระหว่างการอ่านกับการเขียน
3. อธิบายผลของการอ่านและการเขียนที่มีต่อผู้อ่านและผู้เขียน
4. ใช้วิธีการอ่านและเขียนที่กล่าวในบทได้จริง

เนื้อหาเกี่ยวกับการอ่านจะไม่สมบูรณ์หากไม่ได้เอ่ยถึงการเขียน เพราะการอ่านกับการเขียนเกี่ยวพันอย่างใกล้ชิด ทั้งการอ่านและการเขียนเกี่ยวพันกับการหาความรู้ และความเข้าใจ เรื่องการเขียนจะช่วยสะท้อนภาพการอ่านให้เราได้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้นหรือทำให้เราอ่านได้ดีขึ้น

1. การเขียน (Writing)

การเขียน (writing) เป็นทักษะหนึ่งในทักษะทางภาษาที่ประกอบด้วย การพูด การฟัง การอ่าน การเขียน และในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนส่วนมากมักมีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้ภาษาอังกฤษเป็นเครื่องมือในการเสาะแสวงหาความรู้ ดังนั้นทักษะการอ่านจึงเป็นที่สนใจมากและต่อเนื่องไปถึงการเขียน

การเขียนเป็นทักษะที่เกิดจากการเรียน ไม่ได้เกิดขึ้นตามธรรมชาติเหมือนทักษะพูดหรือฟัง มีบางคนอ่านได้แต่เขียนไม่ได้ มีความเชื่อว่าถ้าบุคคลอ่านได้ดีระดับไหนก็เขียนได้ดีระดับนั้นเท่านั้นหรือเขียนได้ดีน้อยกว่าระดับของการอ่าน ไม่มีใครเขียนได้ดีหากไม่สามารถอ่านได้ดี และเป็นที่ยกย่องว่าการเขียนเป็นทักษะที่ยากที่สุดสำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

ผู้เขียนสามารถใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ เช่น การเขียนสรุป การเขียนโครงเรื่อง การจดโน้ต การเขียนแผนผังความคิด ดังที่กล่าวในบทที่ 5 ซึ่งการเขียนลักษณะนี้เป็นการช่วยทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านและยังช่วยในการจดจำข้อมูลด้วย นอกจากนี้การเขียนเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เป็นการถ่ายทอดความคิดใดๆ ของผู้เขียนสู่ผู้อ่านกลุ่มหนึ่งๆ และการจะทำให้ผู้อ่านเข้าใจความคิดของผู้เขียน ผู้เขียนต้องคำนึงถึงผู้อ่านเช่นเดียวกับที่ผู้อ่านคำนึงถึงผู้เขียนขณะอ่าน ผู้เขียนต้องคิดถึงความรู้เดิมของผู้อ่าน ขณะเขียนผู้เขียนต้องเป็นทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน ผู้เขียนไม่ได้นึกถึงความคิดที่ต้องการถ่ายทอดอย่างเดียว (what to express) แต่จะมองถึงวิธีการที่จะถ่ายทอดความคิดนั้นลงไปด้วย (how to express) โดยผู้เขียนจะหาวิธีการเรียกความสนใจจากผู้อ่าน วิธีการให้ความรู้ข้อมูลข่าวสารกับผู้อ่าน และวิธีการชักจูงใจผู้อ่าน

จุดประสงค์ของการสื่อสารผ่านตัวอักษรที่ส่งไปยังผู้อ่านของผู้เขียนแบ่งเป็นข้อๆ ดังนี้

1. เพื่อแบ่งปันความรู้สึก เส้าประสบการณ์ จุดประสงค์ข้อนี้ของการเขียนอาจทำให้การเขียนครั้งนั้นไม่ยุ่งยาก เพราะผู้เขียนต้องตัดสินใจก่อนว่าต้องการให้ภาพของตัวเองเป็นเช่นไรในสายตาผู้อ่าน เนื่องจากเรื่องราวที่จะเขียนเป็นเรื่องของตัวเอง ผู้เขียนต้องรู้ก่อนว่าต้องการเปิดเผยเพียงใด และแม้ว่าจุดประสงค์ของการเขียนเพื่อแบ่งปันความรู้สึกและเส้าประสบการณ์

เป็นเรื่องส่วนตัว ผู้เขียนก็ต้องตระหนักว่าเรื่องราวส่วนตัวของตนเองนั้นจะให้ประโยชน์หรือมีคุณค่ามีความสำคัญเพียงพอที่ผู้อ่านจะอ่าน ผู้อ่านควรจะรู้สึกเพลิดเพลินที่ได้อ่านหรือเรียนรู้เรื่องราวที่น่าสนใจที่เกิดขึ้นกับชีวิตของคนๆ หนึ่ง ได้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียนประสบพบเห็นและรู้สึก การเขียนที่มีจุดประสงค์ข้อนี้เป็นการเขียนแบบ Expressive จุดประสงค์ข้อที่ 2 เพื่อเสนอความคิดของตนเอง จะเป็นการเขียนแบบ Affirmative ผู้เขียนต้องการแสดงความคิดเห็นและอธิบายความคิดเห็นของเขานั้นโดยไม่สนใจว่าผู้อ่านต้องเห็นด้วยกับเขา ผู้เขียนต้องการเพียงเขียนถึงสิ่งที่เขาคิดและเชื่อ เขาอาจเขียนถึงประสบการณ์หรือเรื่องราวที่ทำให้เกิดความคิดนั้นขึ้นมา หรือเขียนถึงความเชื่อของเขที่กำลังเปลี่ยนไป ผู้อ่านควรสามารถมองเห็นความคิดเห็นและเข้าใจความเป็นตัวตนของผู้เขียนได้ จุดประสงค์ข้อ 3 เพื่อชักจูงผู้อ่าน ซึ่งมีการเขียนแบบ Persuasive การเขียนเพื่อชักจูงผู้อ่านคล้ายกับการเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือผู้เขียนจะแสดงความคิดเห็นเหมือนกันแต่ต้องการให้ผู้อ่านเชื่อสิ่งที่เขาคิดด้วย การเขียนแบบนี้เหมือนกับการโฆษณา เพราะต้องการการตอบสนองจากผู้อ่าน ผู้เขียนอาจใช้วิธีการหลายๆ อย่างเพื่อให้บรรลุจุดประสงค์ของการเขียน เช่นการใช้ภาษาที่ให้ภาพพจน์ การกล่าวอ้าง หรือการยกเหตุผลต่างๆ ซึ่งทั้งหมดล้วนมีจุดประสงค์คือต้องการการตอบรับจากผู้อ่าน จุดประสงค์ข้อ 4 เพื่อให้ข้อมูลและความรู้ เป็นการเขียนแบบ Informative การเขียนเพื่อให้ข้อมูลนั้นพบเห็นได้ในชีวิตประจำวัน เช่น แผ่นพับบอกวิธีการใช้งานของอุปกรณ์ต่างๆ แผ่นพับแนะนำสถานที่ต่างๆ ข้อความสั่งงาน หนังสือตำราต่างๆ การเขียนที่มีจุดประสงค์เพื่อให้ข้อมูลความรู้ ผู้เขียนไม่ควรมัวคิดใดๆ ต้องให้ข้อมูลที่ถูกต้องเท่านั้น เพราะสิ่งที่ผู้อ่านต้องการจากการอ่านงานเขียนประเภทนี้คือข้อมูลที่ถูกต้อง

ตัวอย่างเนื้อเรื่องที่เขียนเพื่อเล่าประสบการณ์

My mother, my older sister and myself decided to go up to London for the day to experience the outburst of joy, not to mention hysteria. We found a city crammed with people singing, dancing, climbing trees, even jumping in the fountains. Toward the evening, feeling rather tired, we took refuge in a phone booth and, to prevent disturbance, wrote "Out of Order" on an envelope and pinned it to the door. We managed a few catnaps before getting the train home. I suppose it was all rather

pointless, really, but it fulfilled some need to take positive action after the rules and restrictions of civilian life. (John Allen, West Drayton, England)¹

ตัวอย่างเนื้อเรื่องที่เขียนเพื่อแสดงความรู้สึก ความคิดเห็น

Many people think of “history” as a dry, academic study, but in fact, it's the opposite—truly memorable historic moments are about excitement and exhilaration or, all too often, death and destruction; but rarely boredom and academia. The moments about which people ask, “Where were you when...?” are part of our heritage. They belong to all of us, whether we were participants or observers—and sometimes watching events unfold makes them seem more real than actually taking part in them. When we returned from the Moon and saw the reaction of the people, I said to Neil Armstrong and Mike Collins, “We missed the whole thing,” because we didn’t share the moment of exhilaration here on Earth. We were out of town doing something else. (Buzz Aldrin)²

ตัวอย่างเนื้อเรื่องที่เขียนเพื่อชักจูง

But there is something that I must say to my people, who stand on the warm threshold which leads into the palace of justice: In the process of gaining our rightful place, we must not be guilty of wrongful deeds. Let us not seek to satisfy our thirst for freedom by drinking from the cup of bitterness and hatred. We must forever conduct our struggle on the high plane of dignity and discipline. We must not allow our creative protest to degenerate into physical violence. Again and again, we must rise to the majestic heights of meeting physical force with soul force. (Martin Luther King)³

---

¹ Harrison, Ian Where Were You When?: 180 Unforgettable Moments in Living History (New York: The Reader's Digest Association, Inc. 2008), p. 35.

² Ibid, p. 9.

³ King, Martin Luther, Jr. "I Have a Dream" delivered 28 August 1963, at the Lincoln Memorial, Washington D.C.

ตัวอย่างเนื้อเรื่องที่เขียนเพื่อแสดงข้อมูล

Most motion perception tasks are sensitive to aging effects. Buckingham, Whitaker, and Banford (1987) determined that oscillatory displacement thresholds increase markedly past middle age. Trick and Silverman (1991) found that the coherence thresholds for the perception of motion in random dots increased directly with age. Gilmore, Wenk, Naylor, and Stuve (1992), however, found an age deficit for elderly females but not males on a correlated motion paradigm.⁴

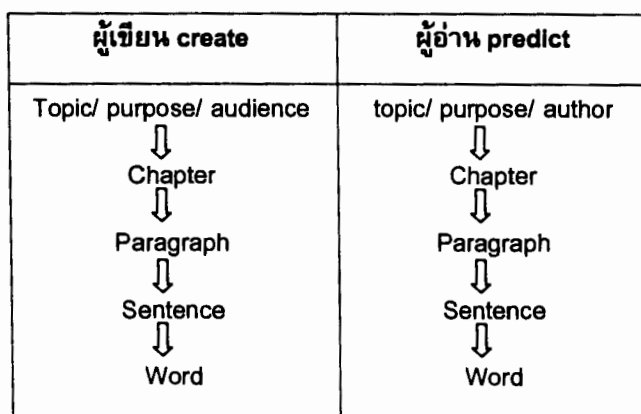
ในการเขียนผู้เขียนพยายามทำให้ข้อเขียนของเขาเป็นที่เข้าใจ แต่จะไม่เขียนรายละเอียดทุกอย่างลงไป เช่นคำอธิบายภาษาหรือคำศัพท์บางคำ เพราะเขาคิดว่าผู้อ่านต้องเข้าใจได้เองหรือเป็นสิ่งที่ผู้อ่านต้องรู้อยู่ก่อนแล้ว การพยายามทำให้ผู้อ่านเข้าใจสิ่งที่เขียนเป็นกระบวนการที่ซับซ้อน เริ่มตั้งแต่ตัวผู้เขียนเองต้องมีความรู้เดิม (prior knowledge) เป็นอย่างดี เช่น ความรู้ทางภาษา เพราะถ้าไม่มีความรู้ทางภาษาที่ดีย่อมใช้ภาษาสื่อไม่ได้ ผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศย่อมเข้าใจข้อนี้ดี โดยเฉพาะเมื่อต้องเขียนข้อความลงในภาษาอังกฤษ เช่น เรียงความหรือบทความ จะพบว่าบางครั้งเรามีความคิดมากมายที่ต้องการสื่อ แต่ไม่สามารถทำได้ด้วยปัญหาทางภาษา เช่น โครงสร้างหรือคำศัพท์ เป็นต้น และเช่นเดียวกับผู้เขียนผู้อ่านต้องมีความรู้ทางภาษาเป็นอย่างดีเหมือนกัน ถ้าผู้อ่านกับผู้เขียนต่างเข้าใจในกฎระเบียบของภาษาที่ใช้สื่อเหมือนกันย่อมสื่อสารกันได้ ตัวอย่างของกฎระเบียบของภาษาเช่น กฎเกณฑ์การเรียงกันของตัวอักษร คำ ประโยค ย่อหน้า ลำดับการอ่านเช่นจากซ้ายไปขวา จากบนไปล่าง การใช้เครื่องหมายวรรคตอนต่างๆ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามผู้อ่านจะรับสารตรงตามที่ผู้เขียนต้องการสื่อหรือไม่ก็ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ ภูมิหลังของผู้อ่านเองอีกเหมือนกัน

การเขียนมีขั้นตอนหรือกระบวนการคล้ายคลึงกับกระบวนการอ่าน ผู้เขียนจะเริ่มงานเขียนของเขาด้วยจุดมุ่งหมายกว้างๆ เช่น ถ้าจะเขียนหนังสือเล่มหนึ่งหรือบทความหนึ่ง เขาจะมีจุดมุ่งหมายกว้างๆ ว่าหนังสือเล่มนั้นหรือบทความนั้นเกี่ยวกับอะไร และเขียนออกมาในลักษณะ

---

⁴Birren, James E. and Schaie, Warner K. Handbook of The Psychology of Aging (San Diego: Academic Press, Inc. 1996), p.188.

ไหน เช่นให้ข้อมูล (informative) ชักจูง (persuasive) หรืออื่นๆ เมื่อรวบรวมข้อมูลเดิมที่มีอยู่กับข้อมูลที่ได้จากการค้นคว้า ข้อมูลเหล่านี้จะกำหนดจุดมุ่งหมายให้แคบลงไป เช่นจุดมุ่งหมายของแต่ละบทในหนังสือ หรือแต่ละอนุเฉทในบทความ และจุดมุ่งหมายที่แคบลงนี้จะกำหนดจุดมุ่งหมายที่แคบหรือเฉพาะเจาะจงลงไปอีก เช่นกำหนดอนุเฉทในแต่ละบท หรือกำหนดประโยคในแต่ละอนุเฉท และจุดมุ่งหมายที่แคบนี้อาจกำหนดจุดมุ่งหมายที่แคบลงไปกว่านั้นก็ได้ คือกำหนดการใช้คำในประโยค กล่าวโดยสรุปคือ เมื่อเริ่มงานเขียน ผู้เขียนมีความตั้งใจหรือจุดมุ่งหมายอย่างกว้างๆ เมื่อลงมือเขียนจริงเขาจะเห็นสิ่งที่เขาควรเขียนในระดับที่เฉพาะเจาะจงลงไปเรื่อยๆ เช่นเดียวกับการอ่านที่ผู้อ่านจะเริ่มอ่านด้วยการทำนายอย่างกว้างๆ และเมื่ออ่านไปข้อมูลที่มองเห็นจากบทอ่านจะช่วยจำกัดขอบเขตการทำนายของเขา เขาจะทำนายทั้งบทความก่อนอนุเฉท ทำนายอนุเฉทก่อนประโยค และทำนายประโยคก่อนคำ เมื่อเข้าใจขั้นตอนหรือกระบวนการการเขียน ผู้อ่านจะสามารถติดตามข้อเขียนได้อย่างดีเพราะเข้าใจถึงจุดประสงค์และแนวทางการคิดของผู้เขียน นั่นคือเมื่อรู้ว่าผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายอะไรในการเขียน เช่น เพื่อชักจูงผู้อ่านคล้อยตามในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ผู้อ่านก็จะมีแนวทางการคิดเช่นเดียวกับผู้เขียน คือขณะที่ผู้เขียนพยายามยกรายละเอียดมาเขียนสนับสนุนให้ความคิดนั้นน่าเชื่อถือ ผู้อ่านก็พยายามอ่านหารายละเอียดสนับสนุนความคิดนั้นและพิจารณาดูว่ารายละเอียดนั้นทำให้ความคิดของผู้เขียนน่าเชื่อถือหรือไม่

กระบวนการเขียนกับการอ่านเริ่มจากภาพรวมจนถึงรายละเอียด
(ตามรูปแบบการอ่านแบบ top-down)

นอกจากนี้ในโลกที่รู้จักตัวหนังสือ การอ่านกับการเขียนไม่ใช่กิจกรรมที่สิ้นสุดภายในตัว กิจกรรมสองอย่างนี้ต่อเนื่องกันไปเรื่อยๆ ไม่สิ้นสุด บางครั้งเราบอกไม่ได้ว่าการอ่านเกิดจากการเขียนหรือการเขียนเกิดจากการอ่าน อย่างไรก็ตามการเขียนต้องอาศัยการค้นคว้าจากการอ่าน การอ่านต้องมีการเขียนถ่ายทอดความคิด กิจกรรมสองอย่างนี้ช่วยให้เราเรียนรู้เติบโต รู้จักตนเอง และเปลี่ยนแปลงตนเอง

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 1

ตอบคำถามสั้น ๆ

1. การเขียนคือ .....

2. จุดประสงค์ของการเขียนมีอะไรบ้าง
.....
.....

3. การเขียนต้องอาศัยความรู้เดิมหรือไม่ ยกตัวอย่าง
.....
.....

4. การอ่านกับการเขียนมีกระบวนการที่เหมือนกันอย่างไร
.....
.....

2. การอ่านกับการเขียน (Reading and Writing)

ผู้เชี่ยวชาญทางภาษาที่มีแนวคิดตาม whole language เชื่อว่าสี่ทักษะทางภาษาคือการพูด การฟัง การอ่านและการเขียนเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิดจนไม่สามารถแยกจากกันได้ และทักษะทางภาษาเหล่านี้มีรากฐานมาจากทักษะการพูด การเรียนภาษาคควรต้องเรียนทั้งสี่ทักษะไปพร้อมกันจึงจะบรรลุผลของการเรียนภาษาซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อการสื่อสาร

อย่างไรก็ตามการเรียนภาษาที่สองมีจุดประสงค์แตกต่างกันออกไป บางคนเรียนเพื่อต้องการพูดภาษานั้นให้ได้ บางคนเรียนเพื่อต้องการมีความรู้ความสามารถในการอ่านเอกสารหรือหนังสือต่างประเทศเท่านั้น ดังนั้นการเรียนภาษาที่สองของเขานั้นไม่ได้เน้นการเรียนสี่ทักษะไปพร้อมกัน หรือให้ความสำคัญกับแต่ละทักษะไม่เท่ากัน

แม้จะไม่ได้เรียนสี่ทักษะไปพร้อมกัน แต่ทักษะที่ต้องคู่กันไปคือการพูดกับการฟัง และการอ่านกับการเขียน ทักษะในแต่ละคู่นี้ขาดซึ่งกันและกันไม่ได้ การพูดจะไม่สมบูรณ์หากไม่มีการฟัง การอ่านไม่เกิดขึ้นหากไม่มีการเขียน หนังสือบางเล่มกล่าวว่าการฟังกับการอ่านเป็น receptive skills ขณะที่การพูดกับการเขียนเป็น productive skills อย่างไรก็ตามแม้เรียกการฟังกับการอ่านเป็น receptive skills แต่ในทางปฏิบัติสองทักษะนี้อาศัยการคิดและสร้างความหมายรวมทั้งผู้ฟังและผู้อ่านจะไม่นิ่งเฉย (passive) แต่จะพยายามสร้างความหมายจากสิ่งที่ฟังและอ่าน นอกจากนี้การอ่านและการเขียนมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิดดังต่อไปนี้

การอ่านกับการเขียนเป็นกระบวนการสำคัญสำหรับการเรียนรู้ ความรู้ต่างๆ ในสมัยนี้สามารถหาได้จากการอ่านและการเขียน การอ่านและการเขียนเป็นพื้นฐานสำคัญที่จะช่วยให้การเรียนรู้วิชาต่างๆ ของผู้เรียนประสบความสำเร็จ ดังเช่นการเรียนของนักศึกษา นักศึกษาต้องอ่านหนังสือ อ่านตำรา ต้องเขียนสรุป เขียนรายงาน หรือต้องเขียนอธิบายคำตอบในข้อสอบ เป็นต้น

การอ่านกับการเขียนพึ่งพาซึ่งกันและกัน ผู้อ่านจะไม่สามารถอ่านหรือทราบเรื่องราวอะไรได้มากมายเท่าที่ต้องการหากไม่มีการเขียนเอาไว้ ผู้เขียนจะรู้สึกบรรลุจุดประสงค์หากไม่ได้อ่านหรือไม่มีผู้อ่านงานเขียนนั้น ผู้เขียนต้องเป็นทั้งผู้เขียนและผู้อ่าน ติดตามความคิดที่ถ่ายทอดลงไป ในทุกขั้นตอนของการเขียนผู้เขียนจะตรวจสอบความเข้าใจของผู้ที่จะอ่านงานเขียนของเขา เช่น ถามว่าผู้ที่จะอ่านมีความรู้เรื่องหนึ่งๆ พอที่จะเข้าใจเรื่องที่กำลังเขียนหรือไม่ ผู้เขียนน่าจะรู้หรือคิดอย่างไร เป็นต้น การอ่านกับการเขียนเป็นกิจกรรมทางสังคมและเกี่ยวข้องกับบุคคล มีจุดมุ่งหมาย เพื่อการสื่อสาร ผู้เขียนต้องการสื่อสารความคิดกับผู้อ่านและต้องการปฏิริยาโต้ตอบจากผู้อ่าน ส่วนผู้อ่านต้องการแสดงความคิดเห็นต่อเรื่องที่อ่านอาจโดยการพูดหรือการเขียน เช่น การเขียนจดหมายเปิดผนึกแสดงความคิดเห็นต่อบทความใดบทความหนึ่ง เพื่อแสดงการเห็นด้วยหรือคัดค้าน การอ่านกับการเขียนเป็นกระบวนการคู่ขนานกัน ทั้งสองเป็นกระบวนการที่มีจุด ประสงค์ ผู้อ่านอ่านบทอ่านอย่างมีจุดประสงค์ ผู้เขียนเขียนอย่างมีเป้าหมาย สิ่งที่ผู้อ่านและ ผู้เขียนต้องการคือการสร้างความหมาย ทั้งผู้อ่านและผู้เขียนอาศัยปัจจัยที่ทำให้บรรลุเป้าหมายเหมือนกันคือ ความรู้เดิม ประสบการณ์ และข้อมูลต่างๆ

การอ่านกับการเขียนเป็นกระบวนการที่ส่งเสริมกัน ผู้เขียนสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับ การเขียนจากการอ่าน ผู้อ่านสามารถเรียนเกี่ยวกับการอ่านโดยการเขียน ผู้เขียนสามารถ เรียนวิธีการเขียน รูปแบบการเขียนจากการอ่านงานเขียนต่างๆ ผู้อ่านรู้วิธีการถ่ายทอดความคิด วิธีเรียบเรียงความคิดของผู้เขียนโดยการลงมือเป็นผู้เขียนเอง

การอ่านกับการเขียนมีกระบวนการที่เหมือนกันคือเริ่มต้นจากภาพรวมจนถึงรายละเอียด เมื่อเริ่มต้นอ่านหรือเขียนทั้งผู้อ่านและผู้เขียนยังไม่มีภาพที่ชัดเจน แต่ความแน่ใจหรือความมั่นใจในการอ่านกับการเขียนจะเพิ่มมากขึ้นเมื่ออ่านหรือเขียนต่อไปเรื่อยๆ

การอ่านกับการเขียนเป็นกระบวนการเรียนรู้สิ่งรอบตัวรวมทั้งตัวผู้อ่านและผู้เขียนเอง เป็นกระบวนการที่ทำให้ผู้อ่านและผู้เขียนรู้จักตัวเองมากยิ่งขึ้น เมื่อผู้เขียนจะลงมือเขียนเรื่องหนึ่งๆ เขาจำเป็นต้องอ่านค้นคว้าเกี่ยวกับเรื่องนั้นๆ และเมื่อเขียนลงไป ความรู้ความเข้าใจ ทักษะคิดของตนเองจะปรากฏอยู่ในบทเขียนนั้น ส่วนผู้อ่านเมื่ออ่านเกี่ยวกับเรื่องหนึ่งๆ สิ่งที่อ่านกระตุ้นความรู้ ความเข้าใจ ทักษะคิดของเขา และทำให้ต้องการเขียนแสดงความคิดเห็นของเขาออกมา กระบวนการอ่านและการเขียนช่วยสะท้อนให้ผู้อ่านและผู้เขียนได้มองเห็นตัวตนของเขาเอง และการอ่านกับการเขียนนี้สามารถเปลี่ยนแปลงตัวตนของเขาได้ เพราะการอ่านและการเขียนทำให้ผู้อ่านและผู้เขียนมีโอกาสได้รับข้อมูลใหม่ๆ ความคิดใหม่ๆ มุมมองใหม่ๆ

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 2

ตอบคำถามสั้น ๆ

1. การอ่านกับการเขียนมีอิทธิพลต่อผู้อ่านอย่างไร

.....
.....

2. ผู้อ่านมีอิทธิพลต่อผู้เขียนหรือไม่ อย่างไร

.....
.....

3. ผู้เขียนมีอิทธิพลต่อผู้อ่านหรือไม่ อย่างไร

.....

.....

3. วิธีการอ่านกับวิธีการเขียน (Reading Strategies and Writing Strategies)

การอ่านกับการเขียนสัมพันธ์กันคือผู้อ่านได้ตอบกับผู้เขียนโดยผ่านบทเขียน ดังนั้นวิธีการอ่านกับวิธีการเขียน (reading strategies and writing strategies) จะแสดงให้เห็นถึงความสนใจซึ่งกันและกันระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียนตามตารางเปรียบเทียบนี้

วิธีการอ่าน	วิธีการเขียน
1. กำหนดจุดประสงค์ รู้ว่าอ่านบทอ่านนั้นเพราะอะไร	1. กำหนดจุดประสงค์ รู้ว่าจะเขียนอะไรเพื่ออะไร
2. นึกถึงความรู้เดิมที่มีอยู่เกี่ยวกับเรื่องที่จะอ่าน	2. หาความรู้ เตรียมข้อมูล
3. สร้างความสนใจโดยโยงเข้ากับตัวเอง	3. เขียนความคิดทุกอย่างลงในกระดาษ
4. ใช้ข้อมูลที่มองเห็นได้ (visual information) เช่น บทนำ บทสรุป คำถาม ช่วยในการทำความเข้าใจ	4. ร่างงานเขียนฉบับแรก
5. สำนวความเข้าใจของตนเองด้วยวิธีการต่าง ๆ เช่น จดโน้ต ตั้งคำถาม และตอบ	5. ทบทวนความต้องการของผู้อ่านดูว่าผู้อ่านน่าจะต้องการรู้อะไรและต้องการให้งานเขียนมีผลอะไรต่อผู้อ่าน
6. สรุปใจความสำคัญ และดูจุดประสงค์ของผู้เขียน	6. อ่านอีกครั้งและตรวจสอบดูว่าผู้อ่านจะเข้าใจและทำตามที่เราต้องการหรือไม่
7. อ่านอีกครั้งหากจำเป็น	
8. อภิปรายกับผู้อ่านคนอื่น	

กิจกรรมการเรียนรู้ที่ 3

ตอบคำถามต่อไปนี้

1. ถ้าต้องเขียนเกี่ยวกับเรื่อง "Education" นักศึกษาคิดว่าจะเขียนอะไรบ้าง

.....

.....

2. ถ้าต้องอ่านเรื่องเกี่ยวกับ "Education" นักศึกษาคิดว่าจะต้องอ่านพบอะไรบ้าง

.....

.....

3. ถ้ากลุ่มผู้อ่านเป็นวัยรุ่นและนักศึกษาต้องเขียนเรื่องเกี่ยวกับยาเสพติด จะเขียนอะไร ใน
แง่ไหน

.....

.....

สรุป

การอ่านกับการเขียนเกี่ยวพันกันอย่างใกล้ชิด ผู้เขียนเขียนให้ผู้อ่านอ่าน ผู้อ่านพยายามเข้าใจสิ่งที่อ่าน การอ่านกับการเขียนเป็นการโต้ตอบกันระหว่างผู้อ่านกับผู้เขียน ขั้นตอนการอ่านและการเขียนทุกขั้นตอนมีจุดมุ่งหมายที่ความหมาย ผู้เขียนมีการเลือกใช้คำ ประโยค อนุเจท เมื่อเขียนบทความอย่างมีจุดประสงค์ ดังนั้นทุกขั้นตอนของการอ่าน ผู้อ่านก็ต้องคำนึงถึงจุดประสงค์ของผู้เขียนด้วย นอกจากนี้การอ่านและการเขียนทำให้เรารู้จักตัวเอง หากเรายังต้องการเติบโต ต้องการเรียนรู้ การอ่านกับการเขียนคงยังต้องอยู่คู่กับเราตลอดไป

ประเมินผลท้ายบท

ให้ตอบคำถามต่อไปนี้

1. การเขียนคืออะไร
2. การเขียนเกี่ยวพันกับการอ่านอย่างไร
3. การเข้าใจการเขียนช่วยในการอ่านอย่างไร
4. อธิบายข้อความที่ว่ากระบวนการเขียนเริ่มต้นจากภาพกว้างๆ ว่าหมายความว่าอย่างไร